

Lesninger Herrens fremstilling i templet (2. februar)

1. lesning Mal 3,1–4

Herren som dere søker, kommer brått til sitt tempel

Så sier Herren:

Se, jeg sender min budbærer, han skal rydde veien for meg. Herren som dere søker, kommer brått til sitt tempel. Se, han kommer, paktens engel, som dere stunder etter, sier Herren, Hærskarenes Gud.

Men hvem kan tåle den dagen han kommer, hvem kan stå seg når han kommer til syne? For han er lik ilden som smelteren bruker, lik luten som vaskerne renser med. Han skal sitte og smelte og rense sølvet. Han skal rense levittene, lutre dem som gull og sølv, så de kan bære frem for Herren offergaver på rett vis. Da skal Herren glede seg over Judas og Jerusalems offergaver som i eldgamle dager, i fordums år.

Responsoriesalme Sal 24 (23),7. 8. 9. 10

Omkved: Herren, Den Høyeste, han er herlighetens Konge.

Porter, løft deres buer.
Spring opp, evige dører,
for herlighetens Konge kommer.

Hvem er den herlighetens Konge?
Herren, den store og mektige,
Herren, den veldige, sterk i strid.

Porter, løft deres buer,
spring opp, evige dører,
for herlighetens Konge kommer.

Hvem er den herlighetens Konge?
Herren, Den Høyeste,
han er herlighetens Konge.

2. lesning Hebr 2,14–18

Han måtte i ett og alt bli sine brødre lik

Siden da «barna» alle hadde del i den menneskelige natur, har også han selv ikledd seg kjøtt og blod, for ved sin død å kunne tilintetgjøre dødsfyrstens – det vil si djevelens – makt, og befri alle dem som frykten for døden holdt i slaveri hele livet igjennom. Det er jo – og det skulle være klart – ikke englenes sak han gjør til sin; det er Abrahams ætt det gjelder.

Derfor måtte han i ett og alt bli sine brødre lik; bare slik kunne han bli en barmhjertig og trofast yppersteprest for dem overfor Gud, og sone for folkets synder. Det er fordi han selv har gjennomgått lidelsens prøve, at han kan komme dem som fristes til hjelp.

Halleluja Luk 2,32

Halleluja.

Et lys som åpenbarer deg for hedningene,
en herlighetsglans om ditt folk Israel.

Halleluja.

Evangelium Luk 2,22–40 (*kortere form: 2,22–32*)

Mine øyne har sett din frelse

Da den tiden som Moseloven foreskriver for en renselse, var over, tok Maria og Josef Jesus med opp til Jerusalem for å fremstille ham for Herren, i overensstemmelse med Herrens lov, der det heter: «Enhver førstefødt av mannkjønn skal være viet Herren,» – og for å ofre «et par turtelduer eller to dueunger», slik som Herrens lov sier.

Nå var der i Jerusalem en rettskaffen og gudfryktig mann ved navn Simeon. Han ventet på Israels trøst, og Den Hellige Ånd var over ham. Ja, Den Hellige Ånd hadde latt ham vite at han ikke skulle dø før han hadde sett Herrens Salvede.

Drevet av Ånden kom han nå til templet. Og idet foreldrene førte barnet inn for å utføre det som Loven påbød, tok han det i sine armer, priste Gud og sa: «Nå, Herre, kan du la din tjener fare i fred, for ditt løfte er oppfylt! For mine øyne har sett din frelse, som du har gjort rede for alle folkeslag: Et lys som åpenbarer deg for hedningene, en herlighetsglans om ditt folk Israel.»

[Og hans far og mor var fulle av undring over det som ble sagt om ham.

Men Simeon velsignet dem og sa til hans mor Maria: «Dette barnet skal bli til fall og til oppreisning for mange i Israel, – et tegn det skal stå strid om. Ja, også ditt hjerte skal bli rammet av et sverd! Og hva menneskene bærer i sitt indre, skal da komme for en dag.»

Der var også en profetinne, Hanna, datter av Fanuel, av Asers stamme. Hun var høyt oppe i årene. Syv år hadde hun levd i ekteskap med sin mann; siden hadde hun levd som enke, og nå var hun fireogåtti år. Hun forlot aldri templet, men tjente Gud i bønn og faste natt og dag. Også hun kom nå til stede og lovpriste Gud. Og hun talte om barnet til alle som ventet på Jerusalems befrielse.

Da de hadde fullført alt det som Herrens lov foreskrev, vendte de tilbake til sin by, Nasaret i Galilea.

Der vokste gutten opp og tok til i styrke og visdom, og Guds nåde hvilte over ham.]